

متن پرسش

سلام علیکم: در میخانه گشایید به رویم، شب و روز که من از مسجد و از مدرسه، بیزار شدم چه مسجد و چه مدرسه ای مدنظر امام خمینی رحمت الله علیه بود که از آن بیزار شدند و کجاست آن میخانه ای که مدنظر ایشان هس؟ فضای نیست انگاری آنقدر جهان ما را پر کرده و افراد و دانشگاه و حوزه و... را دربرگرفته که آگاه شدن به این نیست انگاری گویا فقط درد را بیشتر می‌کند. کجاست آن میخانه ای که شب و روز انسان در آن مستی می‌کند و از این مسجد و مدرسه که پر از مشهورات شده رهایی میابد و فریاد اناالحق سربدهد. مگر نگفت: بار دانش که چهل سال کشیدیم به دوش به یکی جرعه فکنیدم و بیک بال شدیم براستی راه تعامل با افرادی که می‌خواهند ما را به سوی مسجد و مدرسه ای که امام خمینی از آن بیزار بود بکشند چیست؟ شب تاریک و بیم موج و گردابی چنین حایل / کجا دانند حال ما سبکباران ساحل ها

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: اتفاقاً در عرایضی که در رابطه با سوره «اخلاص»
<https://lobolmizan.ir/sound/۹۶۲?mark=%D۸%A۷%D۸%AE%D۹%۸۴%D۸%A۷%D۸%B۵>، به همین نکته اشاره گردید که آن مسجدی که تنها ما را در ظاهر عبادات متوقف کند و آن مدرسه‌ای که ما را در حدّ مفاهیم حتی مفاهیم توحیدی قرار دهد؛ جوا بگوی بشر امروز نیست زیرا بشر امروز به گفته جناب آیت الله طباطبایی پرستشی را نیاز دارد که همراه با مستی و دل‌دادگی باشد که همان حضور میخانه‌ای است. در این رابطه ایشان می‌فرمایند: «پرستش به مستی است در کیش مهر / برون‌اند زین جرگه، هشیارها». آری! هوشیاری بس است، باید به دنبال مستی و هستی بود. موفق باشید